

mijn hart en in mijn binnenste heiligdom mijn gast is . . .

En met mij ter rust gaat.

O! hóe zullen de wachtende knoppen van mijn verlangen openbarsten, plotseling en verrukt, als ééns een blij zón strálend zal opgaan over den hof van mijn hart!

Als mijn oogen zullen geheven zijn naar de zijne, als mijn lach, zijn geluk zal zijn!

Prins! Koning! de stad van mijn hart vlagt je ter welkom!

Ik hoop dat, je komen zult.

En dat je den sleutel van de poort zult kunnen vinden, want zonder den sleutel kan niemand binnen, al was de stad ook uitgestorven van eenzaamheid.

De avond sluit zich om ons toe.

Lichte schreden verechoën zachtijl door de verstilde lanen. Van verre klinkt een zachte lach . . . maar mijn hart doet pijn.

Vader praat over de bloemen in onze tuin; ze hebben zoo erg van de slakken te lijden.

Het spijt hem zoo om zijn jonge daliaplantjes . . .

Hij praat en hij praat.

Hij wil mij lokken in den kring van zijn belangstelling. Maar ik kijk naar de paren, die zich oplossen in den schemer der donkerende lanen en terwijl vader en ik de breedte, nog lichte wegen naar huis gaan, weet geen, hoe mijn helle verwachting in mij neerslaat, als een kapotte luchtballon.

Stom en naakt is mijn eenzaamheid. Maar mijn hart leert een groot geheim: Een levenskunst.

Geduld . . .

We zijn al bijna thuis. Onder de boomen in den tuin hangt nog de zoelte

van den dag.

Blauwe schemer drijft als wierookwalm naar de verten.

We talmen nog even bij de rozen.

Dan gaan we naar binnen.

Zoo'n avond lig ik lang wakker en kijk door mijn open raam naar de sterren, totdat ik vergéét te kijken en wegzink in een bodemlooze put van verlatenheid, zoo doodelijk eenzaam, dat ik me als een verdwaald kind, zachtjes in slaap schrei.

Het is weer morgen.

Het nuchtere licht vloeit koud mijn kamer binnen. Er is vandaag geen zón.

Ik hoor vader reeds naar beneden gaan en ik haast me, . . . ik moet voor hem zorgen.

Hij heeft mij noodig en het is mijn plicht, een plicht die ik met liefde doe, want ik hóu van vader. Even kijk ik doelloos uit mijn venster en een gloed slaat mij plotseling in 't gezicht als ik zie de volle weelde van drie uitbundige klaprozen.

Hartstochtelijk vlamt het felle rood en hun donkere harten trillen . . .

Geschrokken van mijn eigen ontsteltenis, keer ik mijn rug naar het venster en kijk rónnd, of ik iets vergeten heb; het voelt opeens zoo wonderlijk leeg in mij.

Maar ik wil blij zijn, om mijzelf, om Vader — ik wil me aan geen stemming gewonnen geven. Ik ga naar beneden en ik hou mijn rug recht. „Goê morgen vader, goed geslapen?”

„Morgen kind — héérlijk — jij ook?”

En ik vind weer de kracht om vrolijk te zeggen: Gelukkig wel vader . . .

Maar ik ben blij, dat vader me niet aan kijkt. . . . In den tuin vlammen in volle weelde de vreugdige vanen van de vurige klaprozen . . .

VROUWENHEIMWEE

DOOR F. POLEY-SCHEELE

't **I**IS stil in de kamer.

De zon zeeft door de gordijnen gouden stippen op den vloer, naast strepen van donkerder licht, dat nog geen schaduw heeten mag.

Monotoon tikt de klok.

Soms door de geopende serredeuren even de jubel van een blijden vogel.

Ik haak een eindlooze spreij.

Het werk vordert ternauwernood. Maar wat deert het? De spreij is voor niemand bestemd.

Vader zit tegenover mij aan tafel. Soms dut hij over zijn zacht-ritselende krant.

Moeder zat altijd voor 't raam.

Haar plaats is al jaren leeg . . .

Soms kijk ik gedachteloos naar buiten. Dan liggen mijn handen met het doellooze werk stil in mijn schoot . . .

De dag is schoon en de zon schijnt warm over de kiezelpaden in den voortuin.

De bloemen strekken zich rijkhalzend naar het licht in ademlooze verrukking.

Het is zoo stil, dat ik het zachte gegons van de bijen hier binnen hooren kan.

En de klok tikt . . .

Plotseling vliegt uit het tuinhekje van de burenen de hond, een groote herder.

Achter hem aan, met hooge geluidjes, de kleine dribbelaar Hans.

„Milo Ansjje blijven”, kraait hij.

. . . : Hansepansje, o, met je lekker rood broekje, met je lief, wit haartje . . . krulletjes, allemaal! . . Knuffelkindje . . .!

Er valt een vreugde binnen in me, die mijn hartklop versnelt en ik lach, zonder het te weten. Dat merk ik pas als ik verlegen naar vader kijk . . . maar vader let niet op mij.

. . . . Hansje . . . van de burenen

En ik haak aan mijn spreij.

Maar ik spits mijn ooren op ieder

onregelmatig stommelstapje, dat knerpt over de grint.

En ik luister gespannen naar een stem: „Hansje, kom bij moeke, toe!”

Dan sta ik op en verschik wat aan de bloemen in de vensterbank.

Maar ik kijk hunkerend toe, hoe wankelelend Hansje kraaiend zijn armpjes strekt en tuimelend dribbelt naar zijn moeder toe.

Ik zie haar oogen en haar glimlach.

Ik zie, hoe haar open armen hem ontvangen. En wang aan wang vermoort zijn kustje in zijn gestamelde liefkozing: „mammie, zoet”.

God! een kinderkus! . . .

Ik kijk als betrap om

Vader is ingedut en ik ga weer zitten. Maar mijn willooze handen tillen moeizaam de zware spreij

In de vele stille uren, die ik tegenover vader zit, reizen mijn gedachten weg, ongeweten schoonheden tegen: een liefde, die wenkt, als een gouden regen in den voorjaarswind; van verre zie ik de zachte vlammen branden . . .

O, en een sterke hand, waarin de mijne zoo veilig verschuilt

. . . . Hansje

Ik wacht niet op het wonder — ik verwacht. Eénmaal móet het geluk dagen — een zalige morgen in Mei!

Soms, als de avonden stil zijn en warm, wandel ik met vader door de lanen van ons mooie dorp.

Ik vraag hem er om en hij weigert niet. Dan zie ik in de vertrouwelijkheid van den schemer de jonge menschen gaan, arm in arm. Hun oogen zijn naar elkander toe, en zij drinken elkanders lach

Ik kijk naar hen en vergeet, dat vader naast mij gaat. Zijn vriendelijke woorden lokken mij weg uit den toover, die mijn ziel inspon in een glimlachende zaligheid een droom van geluk, die zich moederzacht vleit aan